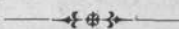

Planinski Vestnik.

Glasilo Slovenskega planinskega društva.

Št. 7.

V Ljubljani julija 1903.

Leto IX.

Ledniki.

Spisal Ivan Macher.

(Konec.)

Ledniki prinašajo pesek in tudi velike skale v doline. Čudno pa je, da nahajamo kamenje in velike skale po pokrajinah, ki so daleč od lednikov. Voda jih ni prinesla, ker sicer bi bile oglajene in zaokrožene. Navadno so ploščate, na eni strani oglajene, na drugi pa vzporedno ostro obražene. Glede sestave se ne skladajo navadno s sosednjim gorovjem. Ker so prave tujke na svojem mestu, imenujemo jih eratske ali blodne skale. Tako leži pri Orsiérn v Švici 3200 m³ velik kos granita sredi med samim apnencem, po 200—400 m³ velike pa kaj pogosto po drugih švicarskih planjavah in dolinah, še drugod po obronkih ledniške groblje, ki se ujemajo glede tvorbe z daleč zadaj ležečim višjim gorovjem. Navadno so pa razstavljene take klade po vrstah in prógah, ki drže na eno stran. To se da pojasniti le s tem, da so ledniki nekđaj bili bolj razširjeni, da se segali dalje v doline in da se je morje raztezalo do Alp in Karpat ter donášalo z lednimi gorami groblje s severa v te kraje, ker tudi po Nemškem, Moravskem, po Galiciji in Rusiji imamo iste prikazni. Isto opazujemo v Severni Ameriki. Dežele na severni poluti so imele torej nekđaj več vode in mrzlejšje podnebje nego sedaj.

Postanek lednikov se pripisuje većinoma nizki toplini, mrazu. Mraz pa ne dela lednikov. Najmrzlejši severovzhodni vetrovi ne prineso včasí celo zimo nobene snežinke, ker nimajo vlage. Vodno paro in vlago pa napravi le toplota in to prinašajo s seboj južni topli vetrovi. Solnce mora dati za 1 kg vodne pare toliko toplote, da bi lahko raztalili 5 kg železa. Veliko snega in leda v hribih pričá torej o veliki množini vodnih par, o velikem

delovanju solnčne toplote. Ne mraz, ampak toplota je napravila lednike. Radi njih je prišlo k nam mnogo solnčne toplote.

Ledniki vplivajo na podnebje dotičnih pokrajin, osobito ako segajo daleč v dolino. Prinašajo nam pa tvarine za novo suho zemljo. Prinašajo nam tudi tvarine, po katerih spoznamo sestav najvišjih, nepristopnih gora. Dovajajo nam pa tudi najčistejšo pitno vodo, ker vsi ledniki v Alpah nam dajo v enem gorkem poletnem dnevu do 133 milijonov m^3 vode. Aarski lednik napravi sredi avgusta potok, ki donese v 24 urah 2 m^3 vode, v kateri je 27.000 kg razpuščene trde tvarine. Večji je ta potok ob južnem vremenu nego ob dežju.

V Alpah je 35 My pokritih s snegom, srenom in ledom, lednikov je 2000, med temi 200 velikih. Ledniki se nahajajo le v Centralnih Alpah, ker njih vrhovi so nad 3000 m visoki, imajo razsežne kadunje in manj strma pobočja; ledniki se torej laže razvijajo. Južne apnene in dolomitne Alpe so pa preveč razorane in strme, ne more se torej nakopičiti toliko snega, ker ga plazovi hitro odneso v doline. Tod je samo 20 malih lednikov, ki vsi skupaj merijo le 40 km^2 . — Največji so na Wettersteinu, Watzmannu in Dachsteinu.

Največji in najrazsežnejši ledniki so v Švici, imajo jih pa Montblank, Monte Rosa, Bernina, Bernske Alpe, Jungfrau, Finsteraarhorn. Dolenji aarski lednik je 1000—2000 m širok, 13 km dolg in okolo 250 m debel; v njega se izteka 20 malih lednikov. Silno velike lednike ima Montblank, n. pr. Mer de Glace, ledeno morje, 35 km dolgo, 10 km široko in 260 m debelo. V Avstriji imajo Ötztalske in Stubajske gore najrazsežnejše lednike. Nad 100 vrhov se vzdiguje nad 3200 m nad morjem. Okolo 6 My^2 tega gorovja je pokritega s snegom in ledom. Tu imamo 300 lednikov, in sicer 19 velikih. Največji je Gepaatschferner, 11.300 m dolg (najdaljši v Avstriji) ter pokriva 22 m^2 . Venagtferner dospe tu včasih celo v Rofnersko dolino, napravi tam 100—160 m visoko, 600—1200 m široko zagrajo, ki zapira odtok sosednjim jezerom. Tako nastane $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ ure dolgo jezero, ledniško jezero. Če se o pravem času ne prekoplje in ne napravi odtok, nastane velika nesreča. Voda namreč sama predre ledeno zagrajo ter pokonča in zasuje vse, kar doseže. Zillertalske planine imajo okolo 100 lednikov, ki pokrivajo 2 My^2 . Visoke Ture imajo 270 lednikov, ki merijo 5 My^2 . Največje ima Veliki Venediger (3670 m) in Veliki Klek (3796). Veliki Klek je 10.100 m dolg, meri 31 m^2 ter sega 1915 m globoko v dolino. Severne Alpe imajo le, kakor sem že omenil, na Wettersteinu, Watzmannu in Dachsteinu lednike. Pirenejske gore

imajo v svojem srednjem delu male lednike, in sicer na severnem pobočju, na južnem samo dva mala. Kavkaz je preveč razóran in razdrt; ledniki torej niso tako razširjeni, kakor bi sodili po višini in legi njegovih vrhuncev. Velikanski ledniki so v Aziji na Himalaji in na Karakorumu. Južnoameriške Alpe, najvišje gore v Meksiki, in južne Alpe v Novi Zelandiji imajo nekaj lednikov.

Mi Slovenci imamo pa le mali lednik na severni strani Triglava. Kdor ga še ni videl, naj ga letos obiše, ker ni nič nevaren, par korakov nad njim bode pa v zavetju v Triglavski koči. Če se ga pa le boji, naj jo udari skozi Krmo. Do Kredarice pride po tej poti vsak človek.

Dva dni v Grintaveih. (Tura na Kočno in Grintavec.)

Spisal dr. Fran Tominšek.

(Dalje.)

Pot gre sedaj naravnost navzgor po strmi skali; na to je treba splezati. Veseli, da dobimo zopet trdno stališče, zlezemo kvišku, čisto pravilno plezaje. Pri tem si morajo noge kaj pazno iskati stopinj in razpok v skali, da si dobe trdne opore, roke pa morajo varno preizkušati oprijemljaje, iz skale moleče robove, da se kateri ne odkruši. Ko dočezemo vrh skale, pridemo na manj strmo pobočje in dospemo na rob predgorja, držečega doli od Kočne. Čudeč se opazimo, da stojimo ob oni glavi (točki 1984 m specijalne karte), katero smo zvečer od Česke kočice merili s toliko spoštljivostjo.

Tukaj nas že doseže solnčni svit, in ker je odtod tudi čudovit razgled proti severu in po okolici, se ustavimo in si privoščimo nekoliko počitka. Bilo je tri četrti na šest.

Češka kočica leži tik pod nami v grozni globini. Če bi kamen z nogo brcnil, menil bi, da zleti čez kočico. Kaj varno si ogledamo, kam posadimo svoje grešne kosti, da ne bi se zatrkljale v strašni prepad. Impozanten je pogled na skalnate rezi od Dolgega hrbta do Grintavca, bleščeče se v jutranjem solncu, in na temni kot Zgornjih Ravni. Proti zahodu si pa oko zopet skoro pogledati ne dá, v tako globočino se navpik pogreza greben navzdol v Ravno dolino. Iz daljave nas pa pozdravljajo Visoke in Nizke Ture in velik del Koroške.

Pol ure smo počivali, krepčali se ter gredli na solncu. Veliko je bilo naše veselje nad lepim vremenom, katero nam je malokdaj bolje došlo nego ta dan.

Ko odrinemo, se pomičemo najprej navzgor po strmem robu, v kratkem pa krenemo bolj na levo stran njegovega pobočja in plezamo kvišku po ozkem dimniku.

Od vrha tega žleba se pot izboljša in ni več tako strma. Vodi pa venomer proti jugu po stenah, ki visijo nad Zgornjimi Ravnimi. Na levo stran imamo vedno prepad pod seboj, na desno pa kipe nad nami pečine severnega vrha Kočne. Opasnejša postane pot, ko pridemo v obližje Dolške škrbine. Tukaj stopimo zopet na trd sneg. Obiti ga ni mogoče; visi pa strmo proti Zgornjim Ravném. Takoj damo zopet cepinu veljavo. Dobro, da je bilo snežišče majhno; stopinje sekati je bilo namreč zelo zamudno, ker je bil sneg že skoro led. Ko prekoračimo snežišče in preplezamo nekaj skal, se že obrnemo bolj proti vzhodu, to je proti sedlu. Ločimo se od severne Kočne in hitro stojimo pod škrbino. Še kako minuto ravnega pota imamo naravnost proti vzhodu in že smo na vrhu sedla. Bilo je tri četrti na sedem.

S krepkim vriskom pozdravimo novi svet, ki se nam tukaj odpre. Stojimo prav na sredi visokega, ostrega, na dolgo raztegnjenega grebena, ki veže kočno z Grintavcem. Pogled nazaj na snežišče v Zgornjih Ravnéh kar omoti gledalca, tako neposredno se vidi v prepad! V strašni divjosti se kaže od tukaj Grintavec; ves je razkosan; od te strani je zares grintav. Njegov vrh je od tod že viden. Proti zapadu se vidijo vrhovi Kočne. Seveda pa nas ta še ne pusti kar lahko do sebe, loči nas od nje še globoka kotlina. Tudi na južno stran se pogrezujejo stene pokončno navzdol, toda ne tako globoko kakor na severno plat. Vendar pa je tudi ta južni kotel gotovo 100 m pod nami. Ta kotlina je Zgornji Dol ali Dolec (odtod tudi ime Dolško sedlo ali Dolška škrbina; beseda „Seeländer Scharte“ ali Jezerska škrbina je domačinom neznana).

Ko si ogledamo situacijo, prepričamo se, da moramo najprej proti Zgornjemu Dolcu. Prav neradi se spustimo navzdol, dobro vedoč, da boma vsaj pol ure potrebovali, predno dosežemo odspodaj navzgor zopet to višino, na kateri sedaj stojimo. Toda kaj pomaga naša nevolja? Zato naprej! Kakor kobilice poskačemo po žlebu navzdol, koder je pot v skale vklesana; vsakemu gledalcu bi sapo zapiralo od strahu, da se ne prekopicnemo čez steno. Vendar pa smo srečno dospeli pod skale na prod. Tukaj se obrnemo na desno proti širokemu plazu, ki drži po enakomerni, hudi strmini do grebena Kočne.

Približali smo se koncu svojega potovanja na Kočno, toda to je bil slab konec. Kdor ve, kaj pomeni, po jako strmem, s samim kamenjem in manjšimi skalami posutem plazu kvišku se

poganjati, vedel bo oceniti naš napor. Nobena stopinja ni obstala, prav priboriti smo si morali vsak korak; kaj čuda, da so se nam pocedile potne kaplje, debelejše od vsake solze, katero je kdaj potočilo žensko oko. Vrhutega nam je še jelo solnce odzadaj pripekati, žeja nas mučiti, črevlji žuliti, sploh vse dobrote so nas našle. Krenemo torej rajši bolj na levo k stenam. Tam potem plezamo kvišku, koder je količkaj videti svet pristopen. Kako željno pogledujemo kvišku proti vrhu, da bi se nam vsaj nekoliko približal! Končno pridemo na bolj trden svet in najdemo rdeča znamenja, ki kažejo na levo. Sedaj smemo zaviti iz jarka ven v skale. Najvišji vrh Kočne se dviguje prav nad nami nad koncem plazu; spoznamo ga na trikotišču, vendar pa je od te strani najbrž nepristopen, dokler človeška roka ne napravi pristopnega roba, ki se navpično dviga s plaza proti vrhuncu. Sicer pa smo itak okusili, kako utrudljivo in zamudno je plezanje po plazu. Veseli smo torej, da sploh pridemo zopet v skale, čeprav moramo napraviti velik krog najprej na levo in potem zopet na desno; obkrožiti moramo namreč široki vzhodni vrh Kočne. Čaka nas seveda zopet huda strmina, predno se povzpne na njegov greben. Zopet se plazimo po ozkem žlebu, v katerem je nakopičenega mnogo le na rahlo zloženega skalovja. Prav opasno pestane plezanje, ker te skale ne drže ne roke ne stopinje. Tesno drug za drugim stopamo — in to je bilo dobro. Janku se hipoma omaja precejšnja skala in že se nagne, da zdrči navzdol; seveda se je takoj oba oprimeva, da jo obdrživa, dokler se je vsi tije ne ognemo; potem pa je zaropotala navzdol na plaz in sedaj ne bo več zvajala turistov s svojo dozdevno solidnostjo. Brez nadaljnjih zaprek dospemo na vrh žleba; s tem smo pa tudi dosegli greben. Na vrhu stojimo, skoro na ravni terasi; le nekaj metrov nad nami je vzhodni vrhunec. Okolo njega zavijemo na južno stran in naravnost proti zapadu dospemo pod raztrgan, z rdečkastimi pečinami obdan stožec, ki se dviguje še kakih 15 m iznad grebena. To je najvišji vrh Kočne. Visok je 2541 m; vkljub svoji visočini pa ni posebno imponanten proti sosednjim, čeprav nižjim vrhovom Kočne, ki imajo široke hrbtove. Zadnji pot na vrh je težaven in ni brez nevarnosti. Skalovje je namreč jahko prhko in skoro da ni nobenega varnega oprijemljaja; odlomi naj se ti eden rob, za katerega se primeš, pa zdrčiš preko stene na oni plaz, po katerem smo mi došli.

Ko srečno splezamo na vrh, najdemo drugo težavo, namreč kako si poiskati varnega zavetja za*odpočitek. Toliko da je bilo sploh prostora za nas tri, četudi se ne odlikujemo po posebni

obsežnosti. Da bi pa našli kako zavetje pred vetrom, je bilo docela izključeno. Na nobeno stran se nismo smeli premakniti, ako nismo hoteli sfrčati kakor ptiči po zraku. Poleg tega pa ima ta vrh Kočne še to slabost, da se nagiblje proti zahodu čez prepad, to je nad Ravno dolino; na to stran se sploh ne sme stopiti do roba. Le ležeč si upamo pogledati preko tega roba; tudi vajeno oko osupne nad globočino, ki odpira tukaj svoje žrelo!

Toda predno se nadalje razgledujemo, treba se odpočiti in zajutrkovati; saj je že tudi čas; osem je ravnokar odbila, pa seveda ne na Kočni.

Ko se zadostno okrepčamo in odpočijemo, začnemo opazovati okolico. Razgleda v daljavo ne bom opisoval, ker je približno isti ko z Grintavca. Na severu imamo pod seboj Koroško, obmejne vrhove Visokih in Nizkih Tur prav jasno razločujemo; tudi proti zahodu je razgled odprt; Karavanke in Julijske Alpe nas kot stari znanci pozdravljajo. Proti jugu motrimo Gorenjsko ravnino do Ljubljane in Kraško ter obmejno pogorje. Samo proti vzhodu nam zapirajo pogled grebeni Skute in Grintavca; večinoma je zakrit tudi vzhodni del Savinskih planin.

Poučen in velezanimiv pa je posebno pogled po bližini. Od tukaj se šele lahko presodi lega Kočne in njenih vrhov. Od Ljubljanskega in Sorškega polja, odkoder se Kočna najlepše vidi, se kaže kot kvišku štrleč, širok lemež, ki ga loči globoko in široko sedlo (Dolško sedlo) od Grintavca. Med obojestranskimi stenami se navzdol od sedla do podnožja obeh velikánov raztezuje široka, silno strma dolbina, ki ima tudi od daleč vidne tri kratke terase, imenovane Gornji Dolec, Srednji Dolec in Spodnji Dolec. Široke stene Kočne se vidijo od daleč kot mogočno, a precej enolično pobočje. Ob natančnejšem opazovanju razločiš dva vrhna hrbta; zapadni hrbet je nižji in se z dolgim poševnim robom znižuje do Kokrske doline; vzhodni višji hrbet stoji bolj v ozadju in se s strmimi rebri udara proti Grintavcu v žleb Gornjega in Srednjega Dolca.

Ako opazuješ Kočno iz daljave, meniš, da ne more biti težko pristopna. Čisto drugačna se pa kaže iz bližine. Šele z vrha se spozna nje pravo lice. Tukaj se uverimo, da v Grintavcih ni bolj razkosane in bolj divje gore, nego je Kočna.

Od najvišjega vrha, kjer stojimo, drži globoko, kratko sedlo proti severu do drugega vrha Kočne, to je severnega vrha; le-ta je mogočna, strma piramada, ki je le malo nižja od našega vrha; videti je nepristopna, vsaj od naše strani. Pod tem vrhom nas je danes vodila pot do Dolške škrbine, ki se pod njim cepi proti Grintavcu. Ta severni vrh nam zavira pogled na Gorenje Jezersko.

Proti vzhodu od najvišjega vrha se dviguje, ločen od nas le po globoki zarezi, vzhodni greben Kočne, ki sega s svojim podnožjem daleč proti Grintavcu. Ta vzhodni greben Kočne dosega tudi skoro višino našega vrha; z Ljubljanskega polja se vidi ta kot najvišji hrbet Kočne, ki je spojen z našim nekoliko v ozadju stoječim kipom. Omenil sem že prej, da smo ta vzhodni hrbet popolnoma obkrožili, plezajoč od plazu nad Gorenjim Dolcem na vrh.

(Konec prih.)

Okrog Grintavca čez tri dežele.

Spisal dr. Jos. Tominšek.

Hudomušni Janko, hrabrodušni Franko in kot tretji — dobrodušni Joško? Kajpada, ko bi gorá ne bilo, bilo bi marsikaj drugače: Janko bi ne bil postal hudomušen, težko bi kdaj zapazili okrog njegovih ustnic one srčkane poteze, ki anonsirajo dober dovtip, poteze, ki sploh ne izginejo z njegovega obraza, kadar pride do kakih „lepih“ prepadov; Franko pa bi se kje tam v nižini le hrabro razkoračeval s „Hoher Gerichtshof“ in bi si prigojil mehak podbradek, ne pa trdih mišic; in tihi tolminček, Joško, bi vzgajal otroke po pravih višje, srednje in nižje pedagogike ter bi se le v duhu včasí povzdignil na Olimp, telesno pa — kadar to domovina zahteva — na Rožnik ali k Sv. Joštu.

Pa te gore! Bog jih je Slovencem ustvaril v izobilju, hvala mu! Denarja nimamo, da bi se kakor Angleži vozili kam daleč jih gledat, zato jih imamo kar v bližini. — Gora je mrtva stvar; zato res ne more noreti, kakor so to pretuhtali bistri Slovenci, ki poznajo svet, ali nor je, kdor gre gor! Prav res! Le enkrat pojdi ali — pravzaprav — pridi „gor“ in nor boš. Kaj bi to tajil? Vsi ti, Janko in Gojko, Franko in Miha, Tone in Karel, Jakob in Francelj, vsi so nori, vsi norimo. Norimo? Otrok nori, kaj ne? Srečen otrok pa lep slovenski jezik, ki daje odurni besedi tako ljubeč pomen! Zato nas ni kar nič sram, če norimo. Otroški, če hočete, tudi otročji postanemo za nekaj ur, za eno noč, za dva dni; vriskamo ko otroci, postanemo med seboj enaki kakor otroci, radi se imamo in se tikamo kakor bratje; saj bahači, sitneži in puhleži obtičijo tam daleč spodaj pod nami! Prepira tam gori visoko ne poznamo; „vsaj od moje višine — 2000 m — naprej ne“, bi rekel hudomušni Janko, „nižje pa je prepir“. In res je to! Le poslušajte: Pritiral sem na Golico nevernega planinskega Tomaža, vulgo pa geografa, ki je znal vse gore in vse vode yesoljnega

sveta. Dospevši na vrh, se je obračal na vse štiri strani; „jo že imam“, vzklikne naposled; „tam doli teče Sava“, in pokazal je na Rožansko dolino, koder teče — Drava! Hud je bil, ko sem trdil, da je Sava baš na nasprotni strani, in sprla bi se bila, ko bi ga ne bil opozoril na Vrbsko jezero onostran reke, ki jo je smatral za Savo. — V veličastni prirodi visokih gorá pa se zavedaš svoje malosti in svojega skromnega znanja; ta zavest nas malo mineva šele ob povratku v prvi gostilni.

Vrle planinke! Vaš pokorni sluga Joško se je celo v takih gostilnah skromno stiskal v kot; ali tudi njegova dobrodušnost ima meje. Kako strašno ga je v zadnji številki tega „Vestnika“ na str. 95. osmešil Franko kot zaspaneta, češ, da ga je pred turo, ki jo tam opisuje, moral v Češki koči šele potegniti iz postelje! Tu gre za slavo in treba je stvar pojasniti. Ali poznate famozne postelje v Češki koči? Ozke in lične so kakor igračiice, pripravljene za punčke, in — sakramiš — res spe navadno v njih pogumne planinke. In človek s trdimi kostmi naj bi se ne stisnil v tako koritce, mehko postlano in z rožicami obdano? Ljubi Franko pa je sploh na boljsem, kajti on, kadar hoče, kar zaspi, kamor glavco položi. — Sicer ne držimo jeze! Rad se dam še večkrat potegniti iz postelje, če bosta potem plezala pred menoj Janko in Franko!

Ljub spremljevalec mi je tudi mlad gospod, ki se ne ustraši nobenega grebena in, kar je poglobitno, ni oblizan od običajne velikomestne in še pustejše malomestne blaziranosti. — Posebno ljube so mi — rekel bi — „zaokrožene ture“; sestavim si namreč načrt za eno noč in eden dan tako, da se premeri v tem času kolikor mogoče dolga in hvaležna pot, ki se ne ponavlja. Kdor ne utegne zabavati se v gorah dalje časa, zanj so take ture pripravne. Vrhutega planinca sploh ne more veseliti, da obira vedno isto pot, na pr. na Grintavec, ampak rad porabi višino, ki jo je dosegel z naporom, v spoznavanje še drugih krajev; vedeti pa mora, ali jih lahko obhodi v istem času, ki bi ga imel na razpolago za priprosto vrnitev.

Vzorno turo take vrste je opisal lani Franko v „Eden dan v Grintavcih“: Bistriška dolina, Zoisova koča (prenočišče), Skuta, Turski žleb, Okrešelj, Kamniško sedlo, Bistr. dolina. Sitna pri njej je le dolga Bistriška dolina, sicer krasna, ali za nameček k pravi turi preizdatna in umorna. Zato sem si mislil: „Kaj, ko bi se smer te ture od Turskega žleba naprej obrnila proti Kokrski dolini? Po tej dolini se vsaj lahko pripelješ z vozom.“ — Celo poletje sem poželjivo gledal iz Kranja tja na bleščeči stožec Skute in računal sem tako-le: „Glavni del pota se mora dovršiti v enem

dnevu; lepo vreme bo dala sreča planinca. Smer bo: Kokrska dolina, Suhodolnikov jarek, Zoisova noča, Skuta. Turški žleb, Suvinsko sedlo, Češka koča, Vodine, Jezersko, Kokrska dolina; ali pa nasprotno“. To so samo imena, ali tičalo je med njimi marsikaj, kar me je mikalo in odvrčalo. Poznal sem pač vsa pota na Grintavec, ali za sedanje podjetje sem mogel porabiti le pot do Zoizove, oz. Češke koč. — Pa čas je potekal in prišel je september.

Zlovoljno korakam dne 10. sept. l. l. dopoldne pred 12. uro ob Kranju in zrem proti Grintavcem. Kar mi pride nasproti omenjeni mladi turist in takoj se odločim: „Ali greste z menoj v gore?“ — „Da, rad“. — „Dobro se pripravite, ob poldveh odrineva na Skuto“. Hitro se napraviva. Pred odhodom še naročim, kakor bi vedel, da pojde vse po načrtu: „Jutri zvečer med 7. in 8. uro naj me čaka voz v Kokri pri Povšnarju“; previdno pa pristavim: „Prej me na vsak način ne bo“.

Ob poldveh sva sedla s tovarišem na poštni voz in poleg naju še dva gospoda v planinski opremi. Ko pri Povšnarju voz postoji — drugo leto bo pač vozil do Jezerskega — smo se pri cvičku dodobra zmenili, da ona dva ne razumeta slovenščine, da smo v gorah vsi prijatelji ter da bomo nocoj skupaj spali v Zoisovi koči.

Ko zlezemo pod nahrbtnike, se vzdigne še eden spremljevalec, ki je imel nog za nas dva: velik in dolg, rjavomarogast — pes.

(Dalje prih.)

Potovanja v Trbiškem okraju.

V „Alpskem Vestniku“ objavlja dr. Vladislav Růžička potni načrt (itinerarij) za Viško skupino, o kateri je podal v zadnjih letnikih glasila češke naše podružnice znamenito, vsestransko temeljito monografijo. Viška skupina postane našim planinskim krogom popularnejša, ker zgradi v dolini Zajezerski (pod slapom Krnice) Ziljska podružnica S. P. D. že bodoče leto prostrano restavracijsko poslopje s prenočišči in sobami za letovičarje. Prepričani, da ustrezemo svojim čitateljem, podajemo izprva omenjeni itinerarij z željo, da bi se povzbudilo zanimanje za prelepo Viško skupino, ki jo je že vsak občudoval, kdor je romal navzgor k Sv. Višarjem, s katerih se razkriva presenetljiva mogočnost tja na mejo Laške postavljenega Viškega pogorja. V ta potni načrt so sprejete le lahke ture, ki naj bi podale turistu poučen pregled Viškega hribovja. Za izhodišče je izbran Trbiž.

Enodnevne ture. a) Trbiž — Pontafel z železnico; Pontafel — Chiusaforte peš ali z vozom. Povratek v Trbiž. Zložen enodnevni izlet. b) Trbiž — Rabelj — Rabeljsko sedlo 1325 m. — Nazaj v dolino Trbiške Krnice — Mrzla voda — Trbiž. Prilичno 5 $\frac{1}{2}$ ure pešpoti. c) Trbiž — Žabnice — Sv. Višarje 1792 m. — Doli po poti S. P. D. v Zajezero h koči. — Nazaj v Ovčjo vas in z železnico v Trbiž. Prilичno 9 $\frac{1}{2}$ ure pešpoti.

Dvodnevni turi. a) I. Trbiž — Rabelj — Findenigova koč. 6 ur. — II. Viš 2669 m — doli skozi Sprednjo Špranjo k Zajezerski koči — Ovčja vas — Trbiž. Prilčno 8 ur. b) I. Trbiž — Sv. Višarje — doli v Ovčjo vas in v Zajezersko koč. 7 ur. — II. Preko Sprednje Špranje 2122 m v Rabelj 7 ur; nazaj v Trbiž.

Tridnevni turi. a) I. Trbiž — Sv. Višarje — doli v Ovčjo vas in k Zajezerski koči. 7 ur. — II. Preko Sprednje Špranje k Findenigovi koči. — III. Na Viš in skozi Rabelj v Trbiž. b) I. Trbiž — Sv. Višarje — doli v Rabelj. — II. Rabelj — Nevejsko sedlo — Chiusaforte. — III. Chiusaforte — Pontebba, po železnici v Trbiž.

Šestdnevna tura. I. Trbiž — Žabnice — Sv. Višarje — Lovec 2079 m. Doli skozi Florijanko v Trbiž. 9 ur. — II. Trbiž — Mrzla voda — po dolini Trbiške Krnice na Rabeljsko sedlo — Rabelj — Rabeljsko jezero — Trbiž. 7 ur. — III. Trbiž — Ovčja vas (po železnici) — Zajezerska koč. — Sprednja Špranja — Findenigova koč. 7 ur. — IV. Findenigova koč. — Viš — doli k Nevejski koči 1152 m. 5 $\frac{1}{2}$ ure. — V. Koča na Neveji — Montaške planine (Malghe del Montasio 1600 m). Doli v Saletto in Chiusaforte. 6 ur. — VI. Chiusaforte — Pontebba. 3 ure. Pontebba — Trbiž (po železnici).

Razen tega je priporočati nastopno zelo zanimivo in zložno okrožno turo okoli cele skupine:

V dveh dneh: I. Trbiž — Rabelj — Rabeljsko jezero — Nevea Chiusaforte. 7 ur. — II. Chiusaforte — Pontebba. 3 ure. Pontebba — Trbiž po železnici.

V treh dneh: I. Trbiž — Rabelj — Nevea. 5 $\frac{1}{4}$ ure. — II. Nevea — Chiusaforte 4 ure (z obiskom Montaških planin 6 ur). — III. Chiusaforte — Pontebba. 3 ure. Pontebba — Ovčja vas (po železnici), pohod Zajezerske doline.

Društvene vesti.

Novi člani. Osrednjega društva: Hafner Anton, c. kr. inženjer v notranjem ministrstvu na Dunaju; dr. Lukan Friderik, c. kr. okrajni komisar v Ljubljani; dr. Andrejka Rudolf pl. Lívnohradski, c. kr. konceptni praktikant deželne vlade v Ljubljani; — Premrov Svetoslav, uradnik centralne posojilnice v Gorici; dr. Bleiweis Demeter pl. vitez Trsteniški, zdravnik v Ljubljani; Pretnar Miroslav, c. kr. učitelj v Trstu; Hieng Hinko, trgovec v Ljubljani; Marinčič Rajko, trgovčev sin v Kranju. — Prenesli so se v Kranjskogorsko podružnico a) iz Radovljiške podružnice člani: Ambrožič Aleksander, urar na Jesenicah; Ambrožič Miha, čebelar in posestnik v Mojstrani; Budinek Franc, trgovec in posestnik v Kranjski gori; Černe Jakob, gostilničar in posestnik v Kranjski gori; Guštin Milan, učitelj na Jesenicah; Hafner France, mesar in posestnik na Dovjem; Hrvat Franica na Jesenicah; Jalen Ivan, posestnik in gostilničar v Ratečah; Janša Jakob, posestnik na Dovjem; Janša Janez, gostilničar in posestnik na Dovjem; Jeglič Franc, učitelj na Dovjem; Jereb Ivan, c. kr. davčni kontrolor v Kranjski gori; Kavalar Ivan, gostilničar in posestnik v Ratečah; Kirchmajer Kristjan, gostilničar in črevljar v Ratečah; Klinar Anica na Savi; Klinar Janez, gostilničar in posestnik na Dovjem; dr. Kogoj Fran, okrož. zdravnik na Jesenicah;

Krajec Andrej, župnik v Beli peči; Lavtižar Gašper, posestnik in pek v Kranjski gori; Lazar Štefan, tovar. uradnik na Jesenicah; Pavlin Franc, fotograf na Jesenicah; Pintbah Josip, posestnik in župan v Ratečah; Podpac Štefan, trgovec na Savi; Potočnik Anton, župan na Koroški Beli; Schrey Alojzij, c. kr. poštar in posestnik na Jesenicah; Vilman Ivana, gostilničarka na Dovjem; Zore Rudolf, trgovec na Jesenicah; Zupan Josip, lesni trgovec in posestnik na Dovjem; Žirovnik Fran, c. kr. zemljiško-knjižni vodja v Kranjski gori; — b) iz Kranjske podružnice: Peterlin Fran, c. kr. sodnik v Kranjski gori; Urbas Anton, trgovec v Mojstrani. — Ziljske podružnice: Dobrovec Jožef, zakristan na Višarjah; o. Rozman Mavrus, dohovnik na Višarjah; Trunk Juri, župnik v Kazazah; Novak Mirošava v Sinči vasi.

Darovi za planinski dom v Krnici v Zajezeri. Darovali so gg.: Ehrlich I., c. kr. poštar v Žabnici, 50 K; hranilno in posojilno društvo v Ptuj 30 K; dr. Hočevar Janko na Dunaju in dr. Glančnik v Mariboru po 20 K; Hrašovec, c. kr. okr. sodnik v Gradcu, Zelenik Jozefa v Ptuj, Tržaško podporno in bralno društvo, Fischer, drž. svetnik na Bledu, župnik Lubej pri Jezeru, dr. Jurtela v Ptuj po 10 K; dr. Murko, univ. profesor v Gradcu, 6 K; župnika Sturm na Brdu in Vintar v Bilči vasi in dr. Grossmann v Ljutomeru po 5 K; dr. Hrašovec, c. kr. sodni pristav, in dr. Pipuš v Mariboru, župnika Solnce v Ameriki in Bergman v Št. Lenartu, Zmerzlikar v D. Wagramu po 4 K; dr. Ipavice v Gradcu 3 K; dijak Leo Knafelc 60 h. Skupaj £24 K 60 h.

Kranjskogorska podružnica priredi popoldne dne 26. t. m. na vrtu gosp. I. Ferjana na Savi pri Jesenicah veliko veselico v korist zgradbi kočee na Golici. Ob neugodnem vremenu se bo veselica vršila dne 2. avgusta. Zaradi velekoristnega namena je želeli obilne udeležbe od vseh strani. Jako ugoden za Ljubljance je nedeljski večerni vlak, ki odhaja z Jesenic ob 8.43 in prihaja v Ljubljano ob 10.43.

Na Triglavu. Naše društvo je otvorilo Triglavsko kočoo na Kredarici dne 28. junija. Pri tej priliki se je zbralo v kočii znatno število planincev, namreč 15 Slovencev in Čehov in 3 Italijani. Na Kredarico so šli izvečine skoz Kot, trojica pa je krenila skoz Vrata mimo Aljaževe kočee po novi poti našega društva, ki je v spodnjem delu malone dodelana. Ta pot ima to prednost, da se povsod nudi turistu izprememba; pogled se odpira sedaj na skupino Škrlatice (Suhega plaza) in Razorja, sedaj na veličastni vrh Triglava; tukaj občudujemo divni pogled v dolino Vrata, iz katere nas pozdravlja Aljaževa kočea, tam osupnemo nad nebatičnimi stenami, vrhunci in grebeni Cmira, ob katerih se vije naša pot više in više, dokler se tik pod Begunjskim vrhom ne združi s staro potjo, ki vodi črez znani „prag“. Slikovitost pota in vedna izprememba vplivata, da se potnik ne boji strmine, in pot ima še to prednost, da je pristopna že v prvem početku sezone, ker se tukaj ni bati snega in plazov. Kadar bo pot povsem zavarovana, bode tudi vsaj za 1/2 ure bližja od poti črez „prag“. Od sedla med Begunjskim vrhom in Triglavom (nad „pragom“) bo vodila pot naravnost proti Triglavski kočii preko znanega velikega snežišča in ledenika.

Na vrh Triglava ni bilo lahko dospeti, ker je bilo še vse v snegu in ledu; trebalo je s cepinom kopati stopinje. Aljažev stolp je bil še popolnoma pod snegom in dohod v stolp se je tudi moral prekopati.

Triglavska koča je dobro prezimila in le želeti je, da bi imela vedno toliko obiskovalcev kolikor ob otvoritvi.

Izlet na Krim. Na jugu Ljubljanskega barja se vzdiguje najvišji vrhunec Ljubljanske okolice, košati Krim (1106 m). Temne goščave se razprostirajo od njegovega vrha do vznožja po vsem njegovem širokem pogorju. Kaj se bi torej čudili, da imajo Ljubljančani, ki sicer dokaj radi hodijo na gore, nekak spoštljiv strah pred Krimom. Vsak otrok ga pozna od daleč, saj po njegovih meglah celo vreme prorokujemo; malokdo pa se drzne polesti na njegov vrh.

Da se ta gora bolj spozna, je priredil osrednji odbor Slov. plan. društva dne 21. junija izlet na Krim. Vreme ni dobro kazalo, ker je bil po noči hud naliv, vendar se je zbralo kakih dvajset izletnikov.

Odhod je bil s postaje v Preserju. Pristna ljubljanska megla nas je spremljala po okrajni cesti od postaje do vasi Kamnika in Preserja. Ko smo pa od Preserja zavili na levo kvišku v hrib, smo meglo hitro pod seboj pustili. Lepa pešpot in deloma kolovozna pot vodi po rebrih na prostorne pašnike in potem po gozdiču na prijazne trate in njive pod vasjo Planinico. Odtod smo imeli lep razgled proti severu, po barju in po Savinskih planinah, Karavankah in Julijskih Alpah. Od Planinice vodi kolovozna pot polagoma kvišku v južno stran, in sicer skoro do vrha po samih gozdovih. Na sedlu pod vrhom nehave gozd in le nekaj grmičja pokriva precej strmo planinsko trato, ki vodi na vrh Krima, vidnega po leseni triangulacijski piramidi.

Dospevši na vrh, smo polegli v mehko travo in se krepčali ter razgledovali.

Pravijo, da Krim nima nič razgleda. To pa je mogel trditi le tisti, ki na vrh ni našel. Uverili smo se, da je s Krima prav zanimiv in razsežen razgled. S Krima šele spoznaš gorski svet, ki se razprostira od Ljubljanskega barja proti jugu. Prijazen je pogled po košatih, na dolgo raztegnjenih vrhovih, menjavajočih se s prostornimi pašniki pri Rakitni; kot stari znanci te pozdravljajo Kurešček in Sv. Ahac; Turjak z imponantnim svojim gradom se dobro razloči. Proti jugu opazuješ dolge črte Ribniških in Kočevskih gorá, Slivnico, Javornik nad Cerkniskim jezerom in vmes v ozadju veličastni sivi Snežnik. Proti zapadu vidiš imponantni Nanos, Javornik in Idrijske gore: dobro se razločuje gorovje med Ljubljano in Polhovim Gradcem z Grmado in Tolstcem in bolj v ozadju Blegaš in Rakitovec. Najlepši je pa pogled na znane orjake Julijskih Alp, na slikovite Karavanke in Savinske planine. Zanimiv pa je seveda tudi pregled barja, vidnega od Vrhlike do Ljubljane in Škofljice, in doline od Ljubljane do Kamnika. Proti vzhodu je razgled približno isti ko s Šmarne gore. Že iz teh glavnih potez se uveri vsakdo, da je razgled s Krima jako obsežen.

Vračali smo se preko Gornjega Iga v Iško vas, kjer smo posedli na vozove in se peljali proti Škofljici. V Škofljici smo šele imeli obed (pri g. Ogorelcu), in ko smo se z jedili in izvrstno kapljico okrepčali, razvila se je prav živahna zabava. Zapeli smo dokaj lepih narodnih pesmi, mnogoterá krepka narodna, pa tudi šaljiva beseda se je izrekla, osobito za izpodbujo planinstva.

Ob izletu je markacijski odsek našega društva tudi popolnil in deloma na novo napravil markacijo od Preserja do vrha ter z vrha do

Iške vasi. Sedaj se ni bati nobenemu izletniku, da bi zgrešil pot. Pričakovati je torej, da strah pred Krimom kmalu izgine; tura je hvalježna, posebno ob vročini, ker vodi pot večinoma po hladnih gozdovih, in pristop je zelo olajšan, odkar je otvorena nova železniška postaja v Preserju.

Novi poti v okolici Ljubljanski. Odkar je naše društvo otvorilo zavetišče na Grmadi, obiskujejo planinci in izletniki prav radi ta vrh in sosednje pogorje. Zato je pa nastala potreba, skrbeti za izboljšanje potnih zvez, posebno proti Škofji Loki. Pot od Grmade na Tolstec (Tošč) in od Tolstea v Škofjo Loko (po Hrastenici) smo zanesljivo zaznamenovali ob otvoritvi zavetišča. Sedaj pa je naše društvo ustanovilo še jako potrebno zvezo od Škofjeloške železniške postaje čez Gosteče na Osojnik (Št. Mohor) in od Osojnika po vrhah pod Igalo do sedla pod Tolsteem in do Grmade. Nova pot na Osojnik je najbližja in tudi najprijetnejša in vodi od Škofjeloške postaje najprej na levo, potem pa vseskozi v južni smeri čez polje do Lipnice in preko Gosteškega mosta v Gosteče, odtod pa po gozdnatem rebrū naravnost proti vrhu (hoje $1\frac{1}{2}$ ure). Pot je rdeče zaznamenovana in označena tudi z napisi. Nadaljnja pot proti Grmadi vodi pod vrhom Igale ves čas zložno po jako slikovitem svetu; od posameznih točk se nudi medpotoma lep razgled na Karavanke in Julijske Alpe ter njih predgorja (hoje $1\frac{1}{2}$ —2 uri).

Vožnja z avtomobili na železnicah. Mestni magistrat Ljubljanski je meseca aprila t. l. vložil pri c. kr. železniškem ministrstvu prošnjo za uvedbo avtomobilov v lokalnem prometu na gorenjski progi med Ljubljano in Jesenicami in na progi Dolenjskih železnic ter obenem prosil Slovensko planinsko društvo, naj to prošnjo podpira. Temu vabilu je osrednji odbor ustregel s tem, da je z utemeljeno prošnjo pri železniškem ministrstvu podpiral prošnjo mestnega magistrata. Osrednji odbor je dobil na svojo vlogo od c. kr. ravnateljstva državnih železnic v Beljaku rešitev z dne 9. julija t. l., št. 18.939, v kateri je povedano, da se po dopisu c. kr. železniškega ministrstva z dne 24. junija t. l., št. 24.393, vožnja z motornimi vozovi na gorenjski in dolenjski progi iz obratno-tehniških ozirov sedaj ne more uvesti, da se pa bo o uvedbi vožnje z motornimi vozovi na progi Ljubljana - Kamnik pri železniškem ministrstvu razpravljalo.

Vlom. V kočo na Rodici v Bohinju so neznanzi zlikovci vlomili in odnesli več kuhinjske in namizne posode, oprave in perila. Žendarmerija sicer zasleduje tatove, a da si ji posreči jih zalotiti, je malo upanja.

Nesreča na Triglavu. Dne 16. t. m. je izpodrsnilo turistu dr. Leuteju iz Beljaka na snežišču, takozvanem Zelenem plazu pod Malim Triglavom, da je padel in si nogo izvinil. Prenesla sta ga naš čuvaj na Kredarici in čuvaj iz Dežmanove kočee v to kočo in mu pomagala, dokler niso prišli iz Mojstrane možje pod vodstvom g. Winziga, ki so ga z veliko težavo spravili v dolino, odkoder se je odpeljal domov v Beljak.

* * *

Letoviški list. Zdraviška komisija na Bledu je letos začela izdajati svoj list, imenovan „Letoviški list zdravišča Bleda na Gorenjskem“ List je dvojezičen, slovenski in nemški, in prinaša imenik vseh obisko-

valcev Bleda, ki stanujejo v zasebnih poslopih ali v hotelih in gostilnicah, ter oglase, izhaja pa vsak torek popoldne. Ta list pomeni velik napredek v javnem življenju na Bledu, zato mu želimo veliko uspeha zlasti po oglasih. Vse Slovence in druge Slovane pa prosimo, naj se zapisujejo v zglasilnice v svojem jeziku; zapazili smo v posameznih številkah precej nezavednosti.

Cene vozovom iz Kranja na Jezersko. Enovprežni voz: do Povšnarja 6 K, do Fuchsa 8 K, do Kanonirja 10 K, do Jezerskega 12 K. — Dvovprežni voz: do Povšnarja 10 K, do Fuchsa 14 K, do Kanonirja 16 K, do Jezerskega 20 K. Veliki družbinski voz (za 8—10 oseb) stane do Jezerskega 24 K. — Vozove priskrbuje „Kranjska podružnica“ Slov. plan. društva, oziroma njen odbornik g. Fran Ks. Sajovic v Kranju.

Društvena izkaznica je vsakemu članu „Slov. plan. društva“ neogibno potrebna legitimacija po vseh kočah, če hoče biti deležen znižanih plačil. Zato vljudno opozarja osrednji odbor vse društvenike, naj izkaznico dobro hranijo ter je nikdar ne pozabijo doma, kadar gredo v gore. Član, ki se ne izkaze z izkaznico na svoje ime, bo plačal v vsaki koči kakor nečlan in ne bo imel nobene prednosti pred nečlani.

Savinska podružnica bo obhajala dne 15. avgusta t. l. pri Logarju v Logarski dolini svojo desetletnico po tem sporedu:

Dne 14. avgusta dohod do Luč. Dne 15. avgusta ob sedmih zjutraj odhod v Solčavo, kjer bo ob devetih zajutrek, ob desetih sv. maša. Opoldne odhod k Logarju na kosilo.

Vse p. n. člane in prijatelje planinstva vabimo na to veselico in izlet v Logarsko dolino. Ker se mora kosilo poprej naročiti, naj vsakdo svojo udeležbo zglaš pri nadučitelju gosp. Fr. Kocheku v Gornjem gradu do 8. avgusta. Pripomniti je, da dobijo neoglašeni težko sploh kje kosilo.

Planinski Vestnik. Številke 1., 2., 3. in 4. „Planinskega Vestnika“ so nam vsled obilo novih članov tako pošle, da jih nekaterim novim članom, žal, nismo mogli poslati. Ako teh števil kaj dobimo, jih onim, ki se zglase, takoj pošljemo.

Prošnja. Vsi oni člani, ki so med letom iz društva izstopili in nekatere številke „Planinskega Vestnika“ dobili in obdržali, vljudno in nujno prosimo, da nam jih vrnejo, ker so nam tako pošle, da jih novim članom nismo mogli poslati. Pa tudi one člane, ki „Vestnika“, ko so ga prebrali, ne hranijo, prav vljudno prosimo, da ga blagovolijo društvu darovati v korist onim novim članom, ki bi ga radi dobili.

Obiskovalcem Solčavskih—Savinskih planin

se najvljudneje priporoča

gostilna „Pri Raduhi“ v Lučah
v Gorenji Savinski dolini na Štajerskem.

Dobra prenočišča, okusna jedila in izvrstna pijača po zmernih cenah.

✦ Gostilna Vrbanejeva, ✦

sedaj prenovljena v

hotel Razor v Kranjski gori,

priporoča vsem letoviščnikom in tujcem svoje ugodne **sobe** in svojo **restavracijo z najboljšo postrežbo** v vsakem oziru.

Kdor želi za daljšo dobo stanovanje, naj to za časa naznani.

~ Lastnik Jakob Černe. ~

Nahrbtnike in gorske palice

~ prodaja trvdka ~

AVGUSTA AUERJA naslednik IVAN KORENČAN

Stari trg št. 5. * Ljubljana. * Stari trg št. 5.

Nahrbtniki po 2 K in 2 K 40 h. — Gorske palice po 1 K 60 h.

✦ Peternelov dom na Bledu ✦

priporoča vsem letoviščnikom in izletnikom
svoje ugodne **sobe** in svojo **restavracijo**.

Kuhinja je izborna. Točijo se najboljša dolenjska in istrska vina in budejeviško pivo iz akcijske pivovarne.

~ Bivanje za daljšo dobo je za časa naznaniti. ~

Lastnik: **Jakob Peternel**, župan blejski.

J. BONAČ

v Ljubljani v Šelenburgovih ulicah št. 5, nasproti nove pošte,
priporočam vljudno svojo

✦ trgovino s papirjem in pisalnimi potrebščinami. ✦

Vzorce papirja pošiljam na ogled. V svoji knjigovozni izdelujem vezi preproste in najfinše. Prevezljem izdelovanje vsakovrstnih razglednic po fotografijah. Imam veliko zalogo vedno najnovejših razglednic.

~ Edina zaloga svinčnikov družbe sv. Cirila in Metoda. ~

Tvornica kartonaže z električno silo. Po naročilu izdelujem raznovrstne škatle **Prekupnikom velik popust.**

Karla Kavšeka nasl.

Schneider & Verovšek

v Ljubljani na Dunajski cesti št. 16

priporočata svojo veliko zalogo planinske opreme: krampeže, svetiljke, cepine, dereze itd., potem raznovrstno železnilo za stavbe, kuhinjsko orodje, najboljše orodje za rokodelce in vse vrste poljedelskih strojev.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah šte. 9

priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremočna lodnasta oblačila in plašče za turiste

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastonj.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Pod trančo št 1,

priporoča svojo veliko zalogo klobukov, posebno lodnastih za hribolazce in lovce iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

AVGUST AGNOLA,

Najnižje cene.

steklar v Ljubljani na Dunajski cesti št. 13.

Najnižje cene.

Velika zaloga stekla, porcelana, zrcal, okvirov in vseh drugih v steklarstvu spadajočih predmetov.

LJUBLJANA

← J. LOZAR →

Mestni trg št. 7.

priporoča svojo bogato zalogo turistovskih srajc, turistovskih, kole-sarskih in lovskih dokolenic, lovskih volnenih jopičev, zimskih in letnih nogavic, zavratnic itd. Fino moško perilo in spodnja obleka.

Nahrbtniki po 5 K komad. — Članom „Slov. plan. društva“ znižane cene.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice

v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča dekorativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo realno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

ADOLF HAUPTMANN

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41.

Tovarna oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

~ Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov. ~